

Die Beerläsdiewä.

Hinner der Mauer am Schloußgattä, da sitzä Zwä,
un guckä un lauern, ob kee Mensch in der Näh.
Dar Glee auf'n Graß 'n nauf steigt,
ar guckt ouwä drü nü, ob's drüwä näs geit.

Äß is alläs still, sou sächt ar jetzt,
un ens zwä drei, sense Drüwä versteckt.
Mä siäht'sä nit mär, mär hoärt'sä när blos,
si sitzä in där Heckä un schmatzä drauf los.

Doch horch! Da läft doch ens vorbei?
War mouch denn dös blos g'sei?
-Dar Baron äs selwer is-
dar Ee, ganz leis, dös wischpert jetzt.

Kreidäblä^äch sen'sä jetzt vo lauter Angst,
owär zum Glück, muß dar sich grod ä mal Schneutz,
sunst hätt dar sä ganz bestimmt erwischt,
die zwä, in dan Beerläsgsteuch.

Dar Baron, dar brennt sei dickä Zigan widdär a,
nimmt sein Stack'n nei die Hend,
un läft na weitär auf sein Wag,
fast könnt mär meen, ar hatt'sä gor nit g'sahn.

Die Zwä, machä sich owärer jetzet schnall aus'n Stab,
un nix wieä los zum Weiherschbrunnä no,
un waschä sich die Möllär o,
die woarn vo dan Beerläs'gaß, ganz feuärrat.

Dar Glee langt nachtet in sei Ho^ausätschä nei,
weil ar ja sei Taschätächlä braucht,
da heult ar auf un schreit grod naus,
jetzt hatt dar Kal, in s^än'rä Angst,
die ganzä Beerli, statt ins Maul,
nei seiⁿfrä Tasch'n g'stopft.

Is dar dös a Jammer un ä Noat,
die ganzä Brüä läftt nä scho än Bee drü no,
un wenn ar jetzet no a die Handschrift vo sei Mättär denkt,
da werd's nä Angst un Bang, im glenneä Harz'n drin.

Dar Graß, dar träst'n nachät, sou gut äs gäht,
un mitänannär wäschä'sä aus, zuerscht die Hous'n un a äs Bee,
un dann, bevor sä aus ä nannär gän, dar E zum Annerm secht:
-Verät fei näs, tuäs ja ken soch-,
un vergaßä is, die ganzä G'schicht, am nächstä Tog.

Owär in dä Schuäl,, auf eemal zwischä drin,
äs Fräulein frächt, mit strengä G'sicht:
-Wer hatt denn im Schloßgarten Beeren geklaut-,
da grechä'sä Köpf, ganz feuerrat, un guckä sich ä nannär a.

Jetztet gäh'n'sä, langsam, ganz langsam in di Häh,
weil lüch, dös könnä'sä nit die Zwä,
zwar sen die Schläch, die äs gawä hatt, scho längst värgaßä heut,
owär wos mer nit vergißt, un a nit reut,
dös sen die Strächli, aus dar Kinner- un dar Jugendzeit,
un die is halt lang, scho lang, vorbei.